

**JOEL C.
ROSENBERG**

**DE EERSTE
GIJZELAAR**

MOZAÏEK | THRILLER

Personages

Journalisten

J.B. Collins – buitenlandcorrespondent van de *New York Times*

Allen MacDonald – buitenlandredacteur van de *New York Times*

Amerikanen

Harrison Taylor – president van de Verenigde Staten

Martin Holbrooke – vicepresident van de Verenigde Staten

Marco Ramirez – luitenant-generaal, leider van de Delta Force

Jack Vaughn – directeur van de CIA

Robert Khachigian – voormalig directeur van de CIA

Arthur Harris – FBI-agent

Matthew Collins – oudere broer van J.B.

Jordaniërs

Koning Abdoellah II – heerser van het Hasjemitische Koninkrijk Jordanië

Prins Marwan Talal – oom van de koning van Jordanië en hoofdadviser

Prins Feisal bin al-Hoessein – broer van de koning van Jordanië en op een na hoogste leider van de Jordaanse troepen

Abdul Jum'a – luitenant-generaal, hoofd van het leger

Ibrahim al-Mufti – majoor-generaal, hoofd van de luchtmacht

Yusef Sharif – kolonel, hoofdadviser en woordvoerder van de koning

Mohammed Hammami – persoonlijk arts van de koning

Ali Sa'id – hoofd beveiliging van het koninklijk hof

Terroristen

Abu Khalif – leider van de Islamitische Staat in Irak en al-Sham (ISIS)
Jamal Ramzy – leider van de rebellen van ISIS in Syrië en neef van Abu Khalif

Israëli's

Daniel Lavi – minister-president van Israël
Ari Shalit – onderdirecteur van de Mossad
Yael Katzir – Mossad-agente

Palestijnen

Salim Mansour – president van de Palestijnse Autoriteit
Youssef Kuttab – hoofdadviser van president Mansour

Egyptenaren

Amr el-Badawy – generaal, commandant van de Egyptische speciale troepen

Inleiding

Uit: Het derde doelwit

Op dat moment vielen me twee Jordaanse F-16's op. Ze vlogen hun patrouille, zodat er geen andere toestellen – Jordaanse of buitenlandse – in het luchtruim boven Amman konden komen. Ze waren ver weg, maar het viel me op dat ze samen van links naar rechts boven de horizon vlogen, van het zuiden naar het noorden, waarna er een rechtsaf sloeg en in de richting van het paleis vloog. Was dat wel normaal? Dat leek me niet. Het afgelopen halfuur waren er meerdere duo's gevechtsvliegtuigen langs gevlogen, maar allemaal op dezelfde voorspelbare route. Dus waarom deed deze piloot iets anders?

Het vliegtuig was nog een paar kilometer weg, maar hij kwam duidelijk onze kant op. De vraag was waarom. Ik draaide me om en fluisterde tegen Sa'id: 'Wat doet die F-16 daar? Hij vliegt een andere route dan de andere.'

Sa'id was duidelijk alleen maar bezig met de mensen, en had nog niet naar de lucht gekeken, want hij antwoordde niet direct. Na een paar seconden zei hij iets in het Arabisch in zijn polsmicrofoon.

'Blijf rustig, en kom mee, allebei,' fluisterde hij even later.

Omdat ik zo geschrokken was, kon ik mijn ogen niet van het vliegtuig losmaken, maar toen Sa'id rustig opstond en naar de deur liep, volgde ik zijn voorbeeld.

Yael kwam vlak achter me aan. De legerkapel begon weer te spelen.

'Waar gaan we heen?' vroeg ik Sa'id.

'Het commandocentrum.'

'Wat is er volgens jou aan de hand?'

'Geen idee,' zei hij, 'maar ik laat Zijne Majesteit niet naar buiten gaan tot ik het zeker weet.'

Hij was nog niet uitgesproken toen ik een laatste blik op de F-16 wierp. En op dat moment zag ik de flits en de condensstreep. De piloot had een raket afgeschoten.

Even later hoorden we de explosie en voelden we de schok.

In het commandocentrum van het paleis keek ik om naar Yael.

De Mossad-agente had een diepe snee in haar voorhoofd en het bloed liep over haar gezicht. Ik riep om een verbanddoos, die al snel werd gebracht. Terwijl ik haar verbond, gaf ze plotseling een gillette. Eerst dacht ik dat ik haar pijn had gedaan, maar toen ik haar ogen groter zag worden, draaide ik me om en keek naar waar ze zo van was geschrokken.

Op de monitors zag ik vuilniswagens en cementwagens vol explosieven op volle snelheid op de buitenste hekken van het koninklijke complex af rijden. Ik zag de soldaten op de voertuigen schieten, maar een voor een raakten de wagens hun doel, waar ze enorme explosies veroorzaakten.

Daardoor werden enorme gaten in de hekken geblazen. Honderden strijders met zwarte kappen en bivakmutsen op kwamen aanrennen en gingen hevige vuurgevechten aan met de Jordaanse soldaten die deden wat ze konden om zichzelf en hun geliefde koning te beschermen.

Op dat moment ging tot onze grote schrik de deur van de kluis achter ons open. Plotseling kwam koning Abdoellah eruit rennen; hij kwam op ons af.

'Ali, we moeten hier weg,' beval hij.

Buiten het paleis suïden de kogels over mijn hoofd heen. Ik hoorde ze in de zijkant van de kogelwerende wagens slaan. Ik zag de sterren die ze in de kogelwerende ramen maakten, maar gelukkig kwamen ze er niet doorheen. Toen ik naar de andere kant van de auto kroop, bevroor ik. Minister-president Lavi en president Mansour lagen naast

elkaar op de grond, tussen een groep dode agenten.

De koning zat over hen heen gebogen. Ik kon niet zien wat hij deed. Probeerde hij hen te reanimeren of rouwde hij om hen? Hoe dan ook, het had geen zin. Ze waren dood. Niets kon hen nog terugbrengen. We moesten gaan. We konden hier niet zo open en bloot blijven zitten.

Op dat moment voelde ik mijn lichaam niet meer. Ik voelde me wegzakken in een shock, en ik kon het niet tegenhouden. Toen hoorde ik iemand van heel ver weg mijn naam roepen.

‘Collins, ze leven nog!’ schreeuwde de koning. ‘Ze zijn bewusteloos, maar ze halen nog adem. Hun hart klopt nog. Maar ze moeten naar de auto. Geef ons dekking.’

Ik kon mijn oren niet geloven. Waren ze niet dood? Daar leek het namelijk wel op. Ze lagen roerloos op de grond. Maar de gedachte dat ze nog leefden, haalde me in een klap uit mijn roes.

Sa’id opende de kofferbak van de auto en klapte de achterbank op om ruimte te maken terwijl Yael hem van rechts dekking gaf. Toen hielp Sa’id de koning om minister-president Lavi in de auto te tillen. Weer helemaal helder draaide ik me linksom en volgde de bevelen van de koning op.

Ik schoot lukraak alle kanten op, zonder de illusie dat ik veel rebellen zou doden. Maar ik was vastbesloten hen niet bij de koning, zijn gezin of een van de andere leiders te laten komen. Ik hoefde alleen maar tijd te winnen. De vraag was of het genoeg was.

De koning en Sa’id tilden Mansour in de auto, en ik bleef om me heen schieten. Toen hoorde ik de motor van een van de andere auto’s starten. Even stopte ik met schieten. Ik keek rechts van me en zag twee Amerikaanse agenten zonder op ons te wachten wegsputten.

Blijkbaar had de geheime dienst geen zin om te wachten. Ze hadden hun president in het kogelwerende voertuig gekregen en brachten hem nu naar het vliegveld.

We moesten opschieten.

De koning wees me de weg naar snelweg 40 – de Al Kodossnelweg – en al snel reden we in zuidwestelijke richting Amman uit.

We reden nu bijna 150 kilometer per uur, en we kregen te maken met het volgende probleem. De koning was in gesprek met zijn broer, die ons vertelde dat er een controlepost was op het komende knooppunt met snelweg 35, de koningin Aliasnelweg. De controlepost zelf was geen probleem. Maar hij was overgenomen door rebellen van ISIS, die daar stonden te wachten met RPG's en .50 mm machinegeweren.

'Hoever is het nog naar het knooppunt?' vroeg ik.

'Met deze snelheid niet meer dan twee minuten,' antwoordde de koning.

'Wat zullen we doen, Majesteit?' vroeg ik, niet zeker of ik moest versnellen of vertragen.

'Geloof u in de kracht van gebed, meneer Collins?' vroeg hij. 'Dit is namelijk een goed moment om daarmee te beginnen.'

'Ik heb geen munitie meer,' zei Yael. 'Heeft iemand nog iets voor me?'

'Ik heb een vol magazijn in mijn wapen,' antwoordde ik.

'Waar is dat?' vroeg ze.

'Hier,' zei de kroonprins vanaf de achterbank. Hij pakte mijn machinegeweer van de grond, haalde het magazijn eruit en gaf het aan Yael.

In de verte zag ik het kruispunt aankomen. Zouden we proberen door de controlepost heen te rijden? Dat leek me een zelfmoordactie. En ik was niet klaar om te sterven.

Even later was de beslissing echter niet belangrijk meer. Er kwamen namelijk twee Apache gevechtshelikopters over een bergkam aangevlogen. Ze vlogen laag en snel. Yael was de eerste die hen zag, en ze wees de rest erop. Nu waren alle ogen op de toestellen gericht en de enige belangrijke vraag die iedereen bezighield, hoewel niemand hem uitsprak, was: aan welke kant stonden ze?

De controlepost was niet ver weg meer. Dat gold ook voor de Apaches.

Toen zag ik in mijn achteruitkijkspiegel dat het 30mm kanon openschoof.

‘Ze gaan op ons schieten!’ schreeuwde ik.

Ik zag een flits en wist direct wat het was. Dat had ik al meer dan honderd keer gezien, van Falloedja tot Kaboel. Iemand had een RPG op ons afgeschoten. Ik zag de condensstreep boven de snelweg achter ons. Hij kwam recht op ons af. De koningin schreeuwde. Ik trapte het gaspedaal in en trok het stuur naar rechts, net op tijd. De RPG rukte de zijspiegel van de auto eraf en schoot langs ons heen. We leefden nog.

Maar er zouden er vast meer volgen.

Ik zag nog een flits, deze keer van de voorste Apache. Hij had ook net een projectiel afgeschoten, en dit was niet slechts een RPG. Het was een hittezoekende Hellfire-raket. Die was niet te ontwijken. Hij kwam recht op ons af en we konden er niets aan doen. We zouden sterven in een bal van vuur. Het was voorbij.

Tot mijn grote opluchting raakte de raket ons echter niet. In plaats daarvan zagen we hem inslaan in een van de Humvees bij de controlepost. In een oogwenk werd de hele controlepost door een enorme explosie totaal vernietigd. Stomverbaasd en gehypnotiseerd door de vuurbal voor ons, miste ik de afrit. Ik reed gewoon door. Toen schoten we door de brandende resten van de controlepost, over het knooppunt, naar snelweg 35, in de richting van het vliegveld.

Geen van ons juichte. We waren ongelooflijk opgelucht, maar we wisten dat het niet ons werk was. Er was een hogere macht die ons leven had gered en de weg voor ons had vrij gemaakt.

Al snel zagen we het ene eskader Jordaanse F-16's en F-15's na het andere door de lucht schieten. Die moesten wel onderweg zijn naar Amman om het paleis te bombarderen en de opstand neer te slaan. Ik kon me niet voorstellen hoe moeilijk die beslissing moest zijn geweest voor de koning, maar ik wist ook dat hij niet anders kon. Hij stamde af van een lange reeks Hasjemitische monarchen, en hij leek vastbesloten niet te worden vermoord zoals zijn voorgangers.

Terwijl we over snelweg 35 raceten, voelde ik tot mijn eigen verbazing een sprankje hoop opbloeien. We leefden nog. Op dit moment waren we veilig. En ik was ervan overtuigd dat de koning zou overwinnen. Hij was overrompeld door de aanslag, maar hij was ongelooflijk moedig. Hij had een leger klaarstaan om terug te vechten,

en de Amerikanen en de Israëli's stonden achter hem.

Maar zodra we bij het vliegveld aankwamen, verdween die hoop als sneeuw voor de zon.

Toen ik de verwoesting om ons heen zag, zakte me de moed in de schoenen.

De prachtige nieuwe terminal die miljoenen had gekost, was veranderd in een rokende krater. De wegen zaten vol gaten en overal lagen de resten van mortieren en andere projectielen die niet lang voor onze aankomst waren afgevuurd. Er stonden jumbojets in brand. Overal lagen dode en stervende mensen. De brandstoftanks stonden in brand. De stank van brandende vliegtuigbrandstof was overweldigend.

En Air Force One was weg.

The background of the page is a large, faded, circular seal of the President of the United States. The seal features an eagle with wings spread, holding an olive branch and arrows, with a shield on its chest. Above the eagle is a banner with the motto 'E PLURIBUS UNUM'. The seal is surrounded by a ring of stars and the text 'SEAL OF THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES'.

DEEL

1

‘Goede bedoelingen – beperkt door traagheid en terughoudendheid – zijn geen partij tegen gewapende en doeltreffende slechtheid.’

Winston Churchill

Uit: *The Gathering Storm*

1

Amman, Jordanië

‘De president van de Verenigde Staten... wordt vermist.’
Terwijl die woorden over mijn lippen rolden, kon ik het zelf nauwelijks geloven. Blijkbaar gold dat ook voor mijn redacteur, want het bleef een tijdlang stil aan de andere kant van de lijn.

‘Hoe bedoel je, vermist?’ vroeg de krakende stem vanaf de andere kant van de wereld boven het geruis van de slechte verbinding uit.

Allen MacDonald werkte al bijna veertig jaar voor de *New York Times*. Hij was al buitenlandcorrespondent toen ik nog op de middelbare school zat. Zo lang ik voor de *Times* werkte – en dat was al meer dan tien jaar – werkten we samen aan allerlei verhalen, van moorden tot terroristische aanslagen en hevige oorlogen. Ik wist zeker dat hij alles al eens had gehoord... behalve deze woorden.

‘Ik bedoel dat hij vermist wordt, Allen. Weg. Kwijt. Niemand weet waar hij is en de hel is hier losgebroken,’ zei ik terwijl ik naar de chaos om me heen keek.

Het prachtige nieuwe internationale vliegveld van Amman stond in brand. De middagzon ging verscholen achter dikke, zwarte rookwolken. Overal lagen lichamen. Lichamen van soldaten. Politieagenten. Vliegveldpersoneel. En een onbekend aantal jihadstrijders met hun typerende zwarte kappen op en Russische AK-47’s tussen hun koude, stijve vingers geklemd. Iedereen die nog niet dood was, zoals ik, droeg een beschermend pak en gasmasker en bad dat het ergste deel van de aanval met saringas voorbij was.

‘Maar... ik... ik begrijp het niet,’ stamelde Allen. ‘Volgens CNN is Air Force One veilig in het Jordaanse luchtruim aangekomen. Er

waren gevechtsvliegtuigen bij als bescherming.’

‘Dat is waar,’ antwoordde ik, ‘maar de president is niet aan boord.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Heel zeker.’

‘Kun je het niet verkeerd gehoord hebben?’

‘Nee.’

‘Of verkeerd begrepen?’

‘Nee.’

‘Oorlogsroes?’ drong hij aan.

‘Vergeet dat maar.’

‘Misschien heeft iemand het gezegd als afleiding, om ISIS of andere vijanden om de tuin te leiden.’

‘Nee, Allen, luister naar me. De president zit niet in dat vliegtuig. Ik zeg dat hij vermist wordt, en dat moet het volk weten.’

‘Collins, als ik dat verhaal breng en je vergist je...’

Allen maakte zijn zin niet af, en dat was ook niet nodig, want ik begreep heel goed wat de gevolgen zouden zijn.

‘Ik vergis me niet, Allen,’ zei ik. ‘Dit is echt waar.’

Het was nog even stil. Toen vroeg hij: ‘Besef je wat dit betekent?’

‘Nee,’ zei ik snel. ‘Ik heb geen idee wat dit betekent, en jij ook niet. Ik weet niet eens zeker of hij is gevangengenomen of gewond geraakt of...’ Ik zweeg.

‘Of gedood?’ vroeg Allen.

‘Dat zei ik niet.’

‘Wat dan? Vermist en vermoedelijk dood?’

‘Nee, nee. Luister naar me. Ik vertel je alleen maar wat ik weet. Niet meer en niet minder.’

‘Waar is hij dan volgens jou?’

‘Ik heb geen idee, Allen. Niemand kan het weten. Mijn bronnen hebben nadrukkelijk gemeld dat Air Force One is opgestegen zonder de president aan boord.’

‘Oké, wacht,’ zei Allen. ‘Ik zet je op de luidspreker. Ik ga opnemen wat je zegt. Janie is er ook. Zij zal alles in de computer intikken.’

Ik hoorde wat gerommel terwijl hij een digitale voicerecorder aanzette, wat ruimte maakte op zijn bureau en Mary Janes, zijn secretaresse, beval direct met haar laptop naar zijn kantoor te komen.

Even later zaten ze allebei klaar voor mijn verhaal.

Ik haalde diep adem, veegde wat roet van mijn gasmasker en keek op het zakhorloge van mijn opa. Het was 3:19 uur 's middags, lokale tijd, op zondag 5 december.

'Goed, schrijf op,' begon ik. 'De president van de Verenigde Staten wordt vermist. Stop. Air Force One is een paar minuten na half drie in Amman opgestegen, onder bewaking van Amerikaanse gevechtsvliegtuigen. Stop. Maar president Harrison Taylor was niet aan boord. Stop. Amerikaanse en Jordaanse gevechtstroepen voeren op dit moment in Jordanië een massale zoekactie uit om de president te vinden. Stop. Op dit moment is er niets bekend over de verblijfplaats en de toestand van de president. Stop.'

Mijn handen beefden. Mijn keel was kurkdroog. En mijn linkerarm deed vreselijk pijn. Ik was bij een vuurgevecht tijdens een aanslag van ISIS op het Al-Hummarpaleis in mijn arm geschoten – de kogel had me vlak boven mijn elleboog geschampt. De wond had hevig gebloed totdat Yael Katzir, de knappe maar mysterieuze agente van de Mossad die me had geholpen koning Abdoellah en zijn gezin in veiligheid te brengen, er een drukverband op had aangelegd. Dat was vlak nadat we op het vliegveld waren aangekomen en vlak voordat ze in de helikopter was gestapt die minister-president Daniel Lavi terug naar Israël zou brengen zodat hij daar behandeld kon worden.

Ik moest iets aan de pijn doen, en snel ook, maar ik wist dat Allen meer informatie nodig had, dus vertelde ik verder: 'De opeenvolgende, vernietigende gebeurtenissen begonnen zondagochtend vroeg in de noordoostelijke wijken van Amman. Stop. Troepen van de Islamitische Staat pleegden een meervoudige terroristische aanslag op de Israëliisch-Palestijnse vredestop die werd gehouden op het Al-Hummarpaleis. Stop. Vlak voor de ceremonie, waarbij een uitgebreid vredesverdrag zou worden ondertekend, vuurde een Jordaanse F-16 die boven de stad surveilleerde een lucht-grondraket af op de massa die voor de top bijeen was gekomen. Stop. Vervolgens vloog de piloot van de F-16 in een zelfmoordaanslag op het paleis af. Stop. Op hetzelfde moment drongen er duizenden zwaar bewapende strijders van de Islamitische Staat het terrein rond het paleis binnen. Stop. Terwijl ze hevig beschoten werden, evacueerden de beveiligingstroe-

pen president Taylor, koning Abdoellah II van Jordanië, minister-president Daniel Lavi van Israël en president Salim Mansour van de Palestijnen. Stop. Lavi en Mansour waren zwaargewond en werden met helikopters respectievelijk naar Jeruzalem en Ramallah gebracht. Stop. Getuigen zagen een zwarte, kogelwerende Chevrolet Suburban, bestuurd door agenten van de Amerikaanse geheime dienst, president Taylor wegvoeren van de plaats des onheils. Stop. Maar dat voertuig heeft het vliegveld nooit bereikt. Stop. Bronnen melden de Times dat de president mogelijk wist dat het vliegveld was aangevallen door terroristen van ISIS en dat hij daarom de piloten van Air Force One heeft bevolen direct op te stijgen om het toestel en het personeel te beschermen. Stop. De president zou de piloten gezegd hebben dat hij contact met hen zou opnemen zodra het Jordaanse leger het vliegveld had heroverd. Stop. Op dit moment melden hooggeplaatste leden van de Amerikaanse overheid echter niet te weten waar de president is, en zeggen niet te kunnen bevestigen of hij in veiligheid is. Stop. De president noch de agenten van de geheime dienst zijn telefonisch te bereiken. Stop.’

Ik was even stil alsof ik Janie de tijd wilde geven om het allemaal in te tikken, maar ze was een uitstekende secretaresse en had geen enkele moeite het tempo bij te houden.

‘Ik heb het,’ zei ze. ‘Ga verder.’

‘Dat is het op dit moment,’ zei ik. ‘We moeten het bekendmaken. Ik zal over een paar minuten terugbellen om meer over de aanslag te vertellen.’

‘Dat is prima, maar wie zijn je bronnen, J.B.?’ vroeg Allen.

‘Dat kan ik niet vertellen.’

‘Je zult wel moeten.’

‘Allen, dat kan ik niet doen. Niet via een open verbinding.’

‘Dit is geen verzoek, J.B. Het is een bevel.’

‘Ik moet mijn bronnen beschermen. Dat weet jij ook.’

‘Natuurlijk. Ik zeg ook niet dat we hen in het artikel moeten vermelden, maar ik moet zeker weten of de bron, en dus het verhaal, betrouwbaar is.’

‘Kom op, Allen. Dit is tijdverspilling. Je moet dit zo snel mogelijk publiceren.’

‘J.B., luister nou eens.’

‘Nee, Allen, ik—’

‘James!’ schreeuwde hij plotseling. Dat had ik hem nog nooit horen doen. ‘Ik kan niet gewoon op jouw woorden afgaan. Niet bij dit verhaal. Er staat te veel op het spel. Zo’n artikel zet mensenlevens op het spel. En dat is nog maar het begin als het verhaal niet waar blijkt te zijn. Ik zeg niet dat je je vergist. Ik kan aan je stem horen dat jij gelooft dat het waar is, en ik denk dat ik je geloof. Maar ik moet me ook kunnen verantwoorden. Als we dit verhaal bekendmaken, gaan er op het Witte Huis, in het Pentagon en bij de geheime dienst mensen helemaal door het lint. Daarom moet je me vertellen wat je weet, anders kan ik niets doen met dit verhaal.’

2

Natuurlijk had Allen gelijk.

Er had nog nooit zo veel op het spel gestaan. Toch aarzelde ik nog. Ik kon hem niet vertellen hoe ik het wist, alleen dát ik het wist en dat het verhaal – hoe vreselijk ook en wat de gevolgen ook zouden zijn – waar was.

De monarch van het Hasjemitische Koninkrijk Jordanië – koning Abdoellah II zelf – had net via een beveiligde lijn met de voorzitter van de verzamelde stafchefs op het Pentagon gesproken. Daarna had hij me de hoofdlijnen van het gesprek verteld. Telde dat als een of twee bronnen?

Ik besepte dat het er eigenlijk maar een was. Ik had de voorzitter tenslotte niet zelf gesproken. Maar onder deze omstandigheden zag ik de informatie wel als betrouwbaar. De koning had me bijna letterlijk doorgegeven wat de man had gezegd. Hij had geen enkele reden om tegen me te liegen. Ik had aan zijn ogen gezien dat hij de waarheid sprak, zeker na alles wat we hadden meegemaakt. En wat hij me vertelde, klopte met alles wat er om me heen gebeurde. Ik had met eigen ogen gezien dat Air Force One weg was. Ik had gezien dat de Chevrolet Suburban waarmee de president bij het paleis was weggereden, niet op het vliegveld stond en nergens in de buurt te vinden was. Ik had met mijn eigen oren gehoord dat de koning zijn broer, prins Feisal, ondercommandant van de Jordaanse troepen, had gebeld om een zoekactie in te stellen op snelweg 35, de koningin Aliasnelweg; de weg waarover we zojuist naar het vliegveld waren gereden en de laatste plek waar de president was gezien.

Ik kende de feiten, maar ik wist ook dat ik het vertrouwen van de koning niet mocht schaden. Ik kon niet riskeren dat als ik Allen dit

vertelde, een deel van de informatie in het uiteindelijke artikel zou terecht komen. Ik vertrouwde Allen wel, maar over zijn bazen in New York was ik niet zo zeker. Bovendien kon ik me geen fouten meer veroorloven. De oorlogsroes die Allen al had genoemd, had ik talloze malen zelf ervaren. Ik wist dat er fouten gemaakt werden onder dit soort omstandigheden. Die had ik zelf ook wel gemaakt, maar dat zou ik nu niet laten gebeuren.

Ik keek naar de brandende wrakken van twee jumbojets, en toen zag ik Zijne Majesteit over het asfalt aan komen lopen. Hij stond op het punt in te stappen in een Black Hawk-helikopter, die net was geland en nu een hoop stof liet opwaaien. Voordat hij dat deed, draaide hij zich echter om en gebaarde me fel naar hem toe te komen. Hij zou niet op me wachten. Als ik dit verhaal wilde volgen, moest ik nu direct vertrekken.

Plotseling besefte ik dat ik een keuze moest maken met verstrekende gevolgen voor mijn carrière. De koning had me niet specifiek verteld dat ik de informatie moest bekendmaken aan de rest van de wereld, maar hij had het me ook niet verboden. Hij wist heel goed dat ik buitenlandcorrespondent van de *New York Times* was. Hij moest hebben geweten dat ik de informatie zou doorbellen naar mijn bazen. Hij kon zeker niet van me verwachten dat ik dit zou geheimhouden. Maar ik moest een zorgvuldige afweging maken. Misschien had hij het me simpelweg verteld als vriend, als de man die zijn leven had gered. Misschien had hij me op dat moment niet gezien als journalist, maar als bondgenoot. Of misschien had hij helemaal niet nagedacht.

Ik wilde mijn bron niet verraden. Zeker niet nu de bron een koning was. Ik had echter geen andere keuze. Het Amerikaanse volk moest weten dat hun hoogste leider vermist werd. De nationale veiligheid stond tenslotte op het spel. Er zouden ook politieke gevolgen zijn. Was Harrison Taylor op dit moment officieel nog wel de president? Of was de macht in zijn afwezigheid doorgeschoven naar de vicepresident? Al was het maar tijdelijk. Waar was de vicepresident eigenlijk? Was hij wel veilig? Wist hij wat er was gebeurd? Was hij klaar voor wat er dan ook zou gebeuren? Was er überhaupt iemand in Washington klaar voor? Aan de andere kant: waarvoor eigenlijk?

Ik had geen idee. We bevonden ons op onbekend terrein. Het enige wat ik op dat moment zeker wist, was dat het Amerikaanse volk moest weten wat ik wist. De mensen moesten de feiten kennen. Ze moesten de belangrijke vragen stellen die ik mezelf had gesteld. En de hoogstgeplaatste leden van de Amerikaanse overheid moesten de antwoorden geven.

Het was natuurlijk waar dat als het Amerikaanse volk op de hoogte werd gebracht, daarmee ook de vijand ervan zou afweten. Wat zou ISIS doen met die informatie? Zou het hun een voordeel geven in deze crisis? Als de president niet snel gezond en wel zou verschijnen, zou dat in elk geval een enorme symbolische overwinning zijn voor ISIS. Maar dat waren mijn zaken niet. Mijn taak was te verslaan wat ik hoorde en zag, ongeacht de gevolgen voor mij of voor anderen. Ik moest er alleen voor zorgen dat ik mijn bronnen niet verraadde.

Terwijl ik naar de helikopter rende en vreesde dat Zijne Majesteit zonder mij zou opstijgen, schreeuwde ik in de telefoon: ‘Sorry, Allen. Ik begrijp je, maar ik kan het niet doen. Ga je het publiceren of niet?’

Het was een tijd stil. Even dacht ik dat de verbinding was verbroken, maar toen ik dichterbij de Black Hawk kwam, zag ik dat er – ongelooflijk maar waar – vier van de vijf balkjes gekleurd waren; ik stond dus nog in verbinding met Washington.

‘Ga je het publiceren of niet?’ schreeuwde ik weer boven het lawaai van de rotors uit.

Allens antwoord liet mijn hart bijna stilstaan.

‘Nee, J.B., dat doe ik niet!’ schreeuwde hij terug. ‘Niet tot je me vertelt wie je bronnen zijn. Ik ben geen jury. Ik ben je uitgever en ik heb het recht dat te weten.’

'Breaking: De president van de Verenigde Staten wordt vermist.'

Deze woorden van *New York Times*-journalist J.B. Collins schokken de wereld. Na een verwoestende aanslag in de Jordaanse hoofdstad Amman door terroristen van ISIS zijn de leiders van Israël en van de Palestijnen zwaargewond, ligt de koning van Jordanië op sterven en is de Amerikaanse president hoogstwaarschijnlijk ontvoerd.

Terwijl de Amerikaanse overheid met een grondwettelijke crisis te maken krijgt, doet Collins alles wat in zijn macht ligt om de wereld van betrouwbare informatie te voorzien. Nu ISIS chemische wapens heeft, is dat belangrijker dan ooit. Dan blijkt dat de FBI hem ervan verdenkt de terroristische aanslag te hebben uitgelokt.

Samen met de geheime dienst gaat Collins tot het uiterste om zijn naam te zuiveren en de president op te sporen, voordat de dreiging van ISIS catastrofale werkelijkheid wordt.

Een thriller die de actualiteit van morgen huiveringwekkend dichtbij brengt.

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thrillerauteur. Van zijn titels werden wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht. Eerder verscheen in deze serie *Het derde doelwit*.

'Opnieuw heeft Rosenberg een dijk van een thriller geschreven. Rosenberg vermengt op een realistische manier feiten met fictie en rekt de spanningsboog tot de laatste zin.'

Reformatorisch Dagblad over *Het derde doelwit*

ISBN 978 90 239 9681 1 | NUR 342

9 789023 996811